

201. kapitola - Místře, copak bych vás mohl ponížít?

Když se členové sekty Bitan dali na cestu, nemohl už Huang Xiaoyue zůstat, protože k tomu nebyl žádný kloudný důvod, a i on se nakonec pustil do svahu.

Mo Ran, který chtěl ten spor co nejdříve ukončit, spěchal k magické hradbě hory Huang a lidé ze Síně Jiandong za ním. Mo Ran prošel bariérou bez potíží, ale lidé ze Síně Jiandong se poděšeně rozkřičeli.

Mrtví.

Mrtví byli všude.

Země byla posetá těly, ležela na zemi a visela ze stromů. A hýbala se, kroutila a pomalu se plazila k živým.

Hora Huang se změnila v horu mrtvých!

Když to Huang Xiaoyue viděl, vytáhl svou oháňku na mouchy z koňských žíní a švihnul s ní. Než Mo Ran stačil zjistit, kde se v tom starém muži najednou vzalo tolik odvahy.

„Hááá!“ vykřikl a padl teatrálně na zem. Obracel oči v sloup a vykašlával krvavou pěnu.

Žáci ze Síně Jiangdong se k němu okamžitě seběhli: „Starší Huangu...“

„Starší...“

„Nedělejte si starosti. Třebaže je tento stařec těžce raněn, ještě mu trochu sil zbývá.“

Huang Xiaoyue se pokusil zvednout, ale po dvou pokusech mu kolena vypověděla službu a on se s lapáním po dechu svalil zpátky na zem.

Žáci se on něj upřímně strachovali: „Mistře, měl byste raději jít zpátky a odpočinout si. Je tu mnoho zlých duchů, bojím se, že by to mohlo uškodit vašemu srdci.“

„Ano, ano.“

Z úst mu stále tekly sliny a krev a poskytoval proto velice odpudivý pohled. Když to Huang Xiaoyue třikrát zopakoval, shromáždil žáky ze Síně Jiangdong a s nesmírně zkoušeným výrazem vyrazil zpět k bariéře. Když běželi k hradbě hory Huang, připomínali kapry vyskakující z říčního proudu.

Síce jim stála v cestě bariéra, ale ta je nezastavila. Brzy tu zbyla jen hrstka lidí ze Síně Jiangdong.

V tu chvíli se na svahu objevil mladý muž s plavými vlasy, tmavě modrýma očima a chladným výrazem v obličeji.

On i Mo Ran byli tím setkáním zaskočení.

Mo Ran se vzpamatoval jako první: „Bratře Meii?“

Mei Hanxue kývnul. Byl odtažitý a nerad se s někým vybavoval.

Mo Ran se začal s obavami vyptávat: „Viděl jste mého mistra a ostatní?“

„Tam nahoře.“

Sotva do vyslovil, za jeho zády se vypořádala oživlá mrtvola.

Mo Ran ho chtěl varovat, ale v tom se ledově zaleskla čepel a Mei Hanxue vytasil meč. Ani neotočil hlavu a proklál mrtvole hrud' v místě srdce.

Mei Hanxue otíral z meče krev a tvářil se stále stejně chladně. Řekl: „Pokračujte pořád nahoru. Cesta po úbočí hory uhýbá vlevo a je tam spousta mrtvol. Tam také jsou všichni ostatní a pokoušejí se uvolnit průchod.“

Mo Ran mu poděkoval a chtěl jít, ale Mei Hanxue ho zastavil.

„Počkejte.“

„Přeje si bratr Mei něco?“

„Paní paláce Taxue a paní Rong byly staré přítelkyně. Neustále si dělá velké starosti. Přikázala mi, abych se vrátil a dohlédl na ty dva ze sekty Rufeng. Jak se jim vede? Jsou ještě tam venku?“

Mo Ranovi se při těch slovech ulevilo: „Pořád čekají venku. Nangong Si sám na sebe použil poutací kouzlo. Ale Huang Xiaoyue se také vydal ven. Bojím se, že by jim mohl způsobit velké potíže. Bratře Meii, dejte pozor i na sebe.“

Mei Hanxue stiskl rty a víc už neřekl. Ozval se klapot bot a zmizel za bariérou.

Mo Ran neztrácel čas a zamířil za ostatními.

Napřed si myslel, že když je kolem tolik ožvlých mrtvol, měl by vidět kolem cesty i pozůstatky svých společníků, ale nikde nic nebylo. Všude byly rozsekané mrtvoly, odporné hniјící maso, ale nikde nebyla čerstvá těla kultivujících.

Je to snad tím, že vůdci sekt sem vzali jen ty nejlepší?“

Neměl kdy se nad tím zamyslet. Vpadl do bitvy o vyčištění úbočí hory. Šel po cestě, kde všichni houfně pobíjeli ožvlé mrtvoly, ale čím déle šel, tím mu to připadalo podivnější.

Bylo to příliš snadné.

Neměl pocit, že by bojoval s nějakými pomstychtivými duchy. Měl dojem, jako by se potýkal s obyčejnými lidmi, kteří jsou na pokraji sil.

Cítil podivnou úzkost a kladl si děšivou otázku...

„Hehehehe.“

Přímo před ním se ze stromu spustila ožvlá mrtvola. Měla rozčuchané vlasy a sápala se Mo Ranovi po krku. Mo Ran ucouvnul a mrtvola hned otočila hlavu. S rozšířenými nozdrami mu chňapla po rameni, odpudivý hnilobný obličej se přiblížil.

Mo Ranovi se dělalo zle, ale využil příležitosti a důkladně si jí prohlédl. Pak jí odkopl mezi zástup ostatních ožvlých mrtvol; několik jich při pádu srazil.

„Mo Rane!“

Tentokrát na něj volal Xue Meng. Zamířil k němu. Xue Meng sotva popadal dech. Tváře měl potřísněné černou krví a z očí mu sršely blesky. Zaburácel: „Co se to děje? To s námi ty mrtvoly laškují? Má to být nějaká hra? Proč jsou tak slabé?!“

Mo Ranův pohled byl mrazivý. Taxian Jun jeho minulého života ovládal zapovězená kouzla a měl trochu ponětí, oč jde. Jenže právě teď měl jen velmi málo vodítek, takže si nebyl jistý.

Zatnul zuby a pronesl: „To nejsou těla kultivujících. Bývali to obyčejní lidé.“

„Cože?!“ Xue Meng se zarazil, potom se otočil a zeptal se: „Těla těch lidí se už téměř rozpadají na prach. Jak můžeš poznat, jestli to byli kultivující nebo ne? Já nerozeznám ani jestli jsou to muži nebo ženy!“

Mo Ran mu neodpověděl přímo, místo toho řekl: „Kdybych bojoval s tebou a včas se ti nevyhnul, a ty bys mě popadl za rameno, co by se stalo?“

„... Proč bys mi odkryl svoje rameno? To se přece v bojových uměních přísně zakazuje a ani jedenáctiletý nebo dvanáctiletý žáček by neudělal takovou hloupou chybu.“

„Proč se to tak přísně zakazuje?“

„Protože je to blízko zlatého jádra! Držet tě za rameno je už skoro to samé, jako ti sebrat polovinu zlatého jádra. Když druhá ruka zasáhne tvou hrud', rozhodne se o tvém životě nebo smrti!“

„Právě teď mě jedna z těch mrtvol takhle chytla.“

Xue Meng udiveně vydechl: „Proč si neváváš pozor? To chceš umřít?!“

Mo Ran ho přerušil: „Nehýbala se.“

„He?“

„Ani tak blízko jí nenapadlo, že může použít druhou ruku a zaútočit na moje zlaté jádro. Pro kultivující je chránit vlastní zlaté jádro a útočit na cizí tak zažité, že mají ten zvyk snad vrstlý i do morku kostí. Ani po smrti, když se změní v oživlou mrtvolu, jejich bojové návyky nezmizí. Ale ta oživlá mrtvola to neudělala.“

Mo Ran zmlkl a pak zabručel: „Jenže proč? Jsou dvě možnosti. Buď to nemohla udělat, nebo to neuměla.“

Mo Ran pokračoval: „A protože ruce i nohy má pohromadě, rozhodně mohla. Takže zbývá jen možnost, že to neuměla. Dokud ty mrtvoly ještě žily, byli to obyčejní lidé. Když jsou po smrti, sotva se můžou rovnat nejlepším kultivujícím. Proto tu ještě pořád nemáme ani jednoho raněného.“

Xue Meng se podívoval: „Jak je to možné? Co by Xu Shuanglin dělal na hoře Huang s tolika obyčejnými lidmi? Má přece velkou duchovní moc. Proč by nemohl ovládat kultivující?“

Mo Ran odpověděl: „To samé jako předtím. Jsou dvě možnosti. Buď nemůže, nebo to neumí.“

„Jak by to neumělo!“

„Takže zbývá jediná možnost. On nemůže.“

Mo Ranovi zasvítily oči, jako světlo hvězd nebo jako rozžhavené železo nalité do nekonečného oceánu temnoty: „Xu Shuanglin nemá dost duchovní energie, aby dokázal ovládat kultivující jako šachové kameny ve formaci Zhenlong.“

„Tak k čemu mu je ovládat tyhle bezcenné pěšce?“

Xue Meng odkopnul další chumel oživlých mrtvol. Nevěděl, jestli se má smát, nebo plakat.

„Čeho tím dosáhne? Co tím zastaví?“

Mo Ran mlčel. V hlavě se mu pomalu rodila odpověď.

Prohlédl si živé mrtvoly, které bojovaly se zástupem kultivujících a brzy zjistil něco zvláštního. Mrtvoly s useknutými končetinami a hlavami padaly na zem. Tam z nich vyrůstaly podivné úponky, prorůstaly jejich hruděmi. Ozývalo se tiché „pu“ a hrudi mrtvol i se srdci uvnitř se propadaly do půdy a mizely beze stopy.

Vlastně se to dalo zjistit docela snadno, ale ve zmatku, který panoval, toho nebyl nikdo schopný. Výhonky byly droboučké a slabé a kdyby nestáli stranou a nerozhlíželi se, ničeho by si nevšimli.

„Mo Rane?“

Xue Meng na něj volal, ale Mo Ran ho neslyšel.

Vyskočil, popadl jednu z mrtvol za krk, vytáhl dýku a zabodnul ji mrtvole do srdce.

Tvář mu zalil proud černé krve.

Xue Meng otevřel ústa a ustoupil o dva kroky dozadu. Došla mu řeč.

Měj dojem, že se Mo Ran zbláznil.

Mo Ran naklonil hlavu, vši silou vyrval mrtvole černošedé srdce a odhalil tak černý šachový kámen.

To nebylo nic překvapivého. Fénixí démon je očividně ovládaný pomocí šachové formace Zhenlong.

Xue Meng ten pohled nevydržel. Ohnul se v pase a začal zvracet.

„Ty! Seš nemocnej?! Tohle je ale hrozně nechutný... ble...“

Mo Ran si ho nevšímal a mezi prsty mnul sraženou krev. Brzy našel to, co hledal.

Po spodní straně šachového kamene cupital malý červený brouk – duchožrout.

Ze země zároveň vyrašily tucty tenkých a křehkých úponků a začaly se natahovat po Mo Ranových zakrvácených rukách. Uhnul, ale úponky se natahovaly rychleji a rychleji, aby obrostly šachový kámen a vtáhly jej i s broukem pod zem.

V tu chvíli Mo Ran pochopil Xu Shuaglinovy činy a záměry.

Naježily se mu všechny chloupky na těle a krev mu ztuhla v žilách.

Na tomto světě nedokázal vytvořit takové zlé kouzlo nikdo jiný než Taxian Jun z jeho minulého života, podobně jako Chu Wanning stvořil kouzlo vracející se vlny.

Všechno potřebné teď leží přímo před ním. Ten šachový kámen, brouk duchožrout, mrtvolu, to vše ukazuje na jediné kouzlo.

Kouzlo rozděleného srdce.

Byla to technika, kterou vytvořil v minulém životě on sám.

Jestli to předtím byla hádanka, která mu ležela v hlavě, teď to byla rána do hlavy.

To, že se kouzlo objevilo, znamenalo dvě věci. Zaprvé, kromě něj je v tomto světě ještě někdo jiný, kdo se sem znovuzrodil. Za druhé, ta znovuzrozená osoba musela být dobře obeznámena s císařem Taxian Junem z jeho minulého života.

Mo Ranovi se roztrásky ruce. Mezerami mezi prsty mu protékala černá krev. V dlani ještě pořád pevně svíral černý šachový kámen i šarlatově zbarveného brouka.

Vyhnul se vlnícím se úponkům, ale v hlavě měl zmatek.

Uprostřed toho zmatku a strachu se vynořil střípek vzpomínky na minulý život...

Tehdy mu bylo teprve devatenáct.

Tehdy došlo k zacelení Nebeské pukliny a Shi Mei teprve před nedávnem zemřel. Mo Ran se po jeho smrti tajně pokoušel ovládnout techniku šachové formace Zhenlong. Zkoušel to půl roku, ale bezvýsledně, nedařilo se mu to.

Až do toho dne.

Devatenáctiletý Mo Ran seděl se zkříženýma nohama a pomalu otevíral oči.

Rozevřel ruku a v bílé dlani mu ležely dva uhlově černé šachové kameny – tehdy poprvé v životě vytvořil dva šachové kameny Zhenlong.

Předtím vyzkoušel na tisíce různých způsobů, ale všechny skončily neúspěchem. Nerozuměl nejasným formulím zakázaného kouzla a Chu Wanninga se nemohl zeptat. Tehdy nechtěl s Chu Wanningem vůbec mluvit. Shi Meiova smrt mezi nimi vyhloubila propast, kterou nebylo možné překlenout.

Už byli mistrem a žákem jen zdánlivě.

V posledních měsících, než plně ovládl démonickou kultivaci, občas potkal muže v bílých šatech, který kráčel na druhé straně cesty. Když se míjeli, předstíral, že ho nevidí a beze slova odešel.

Po pravdě za ním několikrát slídl na mostě Naihe. Koutkem oka zahlédl Chu Wanninga a vypadalo to, že mu chce něco říci. Škoda, že Chu Wanningovi jeho pýcha nedovolila, aby svého žáka oslovil. A Mo Ran mu nedal dost času na rozmyšlenou. Prošel kolem a nikdy se neotočil zpátky.

Nakonec se už jen míjeli.

Bez cizí pomoci Mo Ran musel věnovat mnoho času jenom tomu, aby porozuměl neúplnému svitku popisujícímu zapovězené kouzlo. O šachové formaci Zhenlong věděl jen to nejzákladnější: všechny šachové kameny, ať už jsou černé, nebo mocnější bílé, jsou spojené se svým tvůrcem a jsou tvořeny jeho duchovní energií. Jde o shromáždění a zhuštění duchovní energie. Množství duchovní energie, které šachový kámen pohltí, je ohromující. Vytvoření černého kamene spotřebuje tolik síly, jako zasažení sta úderů při boji. Vytvoření bílého kamene je tak náročné, že by v jediném okamžiku spotře-

bovalo veškerou duchovní sílu i takového mocného mistra, jakým je Chu Wanning. Také tam stálo, že k pochopení šachové formace Zhenlong je třeba mimořádná bystrost. Pokud dotyčný nemá dostatek duchovní síly, může se zabývat jen její teorií.

Mo Ran byl sice velmi nadaný a překypoval duchovní silou, ale stále to byl jen mladíček, kterému nebylo ani dvacet let.

Napínal své duševní i fyzické schopnosti na samou mez, několikrát selhal, ale nakonec se mu podařilo vytvořit dva černé kameny.

Ležely v jeho dlani.

Mo Ran se díval na ty dva černé kameny a v očích měl podivný lesk. Ve ztemnělém pokojíku svítila jediná svíčka a její světlo mu dopadalo na obličej.

Zvládnul to.

Tehdy se o počet kamenů nestaral. Byl bez sebe radostí, protože se mu podařilo vyrobit kameny pro šachovou formaci Zhenlong. Zvládl to!

Býval pohledný, ale teď vypadal jako zuřivé divoké zvíře.

Když vyšel z místnosti ven, zatočila se mu hlava. Napůl to bylo opojnou radostí, kterou cítil a napůl z toho, že ty dva kameny ho připravily o všechnu duchovní energii. Byl úplně vyčerpaný.

Obličej mu napřed zrudl a pak zbělel jako křída a před očima se mu objevil rozmazaný obraz. Přicházeli dva žáci z hory Sisheng. Dokázal jen ty dvě černé věcičky rychle schovat do svého váčku qi-ankun. Podlomily se mu nohy a padl na zem. Omdlel.

Byl napůl v bezvědomí. Věděl jen, že ho někdo odnesl zpátky do jeho žákovského pokoje a položil ho na úzké lůžko. Pomalu otevřel oči. U postele někdo stál.

Měl horečku a bolela ho hlava. Nemohl rozeznat tvář toho člověka, jen nejasně viděl obavy, laskavost a výčitky vůči sobě samému v těch očích, které se na něj upíraly.

„Shi...“

Rty se pohnuly, ale jeho hlas byl tak slabý, že nemohl dokončit větu. Z očí mu začaly téct slzy.

Bílá postava se zarazila a pak Mo Ran ucítil na tváři teplou dlaň, která mu otírala slzy. Ten člověk si tiše povzdechl a řekl: „Proč pláčeš?“

Vrátil ses Shi Meii?

Už nesmíš odejít... neumírej... nenechávej mě tu samotného.

Od doby, kdy matka odešla, jsem neměl na světě nikoho jiného, kdo by ke mně byl tak laskavý jako ty. Kdo by na mně byl hodný, kdo by mnou nepohrdal, kdo by měl chtěl provázet...

Shi Mei, nechod pryč...

Nedokázal zastavit proud horkých slz. Chápal, že to musí vypadat hrozně, ale plakal dál. Ve snu plakal dál.

Ten člověk se posadil vedle postele a zůstal tam s ním. Potom ho beze slova vzal za ruku. Byl nešikovný a celou dobu se ani nepohnul.

Mo Ran si vzpomněl na dva šachové kameny Zhenlong ve svém váčku qiankun. Věděl, že je to zdroj zla, semeno démonů.

Ale také něco, co ho postavilo proti nebesům a odtrhlo od země, něco, co vlastně vůbec nechtěl.

Poznal, že vytvoření šachového kamene ho nepřipraví jen o duchovní sílu, ale o jeho až dosud čistou duši.

Mo Ran přes navlhlé řasy viděl Shi Meiův přízrak. Začal mumlat: „Je mi to moc líto. Ale když zůstaneš tady, tak já...“

Nechtěl po té cestě jít.

Jenže on neměl ani dost sil, aby dořekl ten zbytek a upadl do hlubokého spánku. Když se vzbudil, byl muž v bílém pryč. Mo Ran měl dojem, že to byl jen sen, který se mu zdál, když byl v bezvědomí. Přesto si pamatoval, že pokoj prostupoval dým z vykuřovadla. To mu dal Xue Zhengyong, aby tišilo jeho mysl. Vůně to byla krásná a výrazná, ale on ji neměl rád.

Ten pach byl pryč. Dlouhá vonná tyčinka nedohořela. Někdo ji uhasil.

Kdo tady byl?

Posadil se a dlouze se díval na vykuřovadlo. Přemýšlel a přemýšlel, ale na nic nepřišel. Potom už se mu na to myslet nechtělo. Viděl své šaty a věci, všechny úhledně vyskládané na stole. Byl tam i váček qiankun.

Když se trochu vzpamatoval, bosý vstal a došel si pro váček.

Prohlédl si ho, byl zavázaný třemi uzly, které udělal, než omdlel. Nikdo je nerozvázal.

Mo Ran si oddechl a začal se prohrabovat váčkem. Uviděl dva šachové kameny hry Zhenlong, černé jako půlnoc. Ležely nečinně v záhybu váčku jako temné oči zlého ducha, které ho chtějí pohltit.

Chvíli bez mrknutí zíral na kameny.

Asi to byl osud – kdyby Chu Wanning tehdy prohledal váček qiankun, který ležel vedle Mo Rana, všechno by bylo jinak.

Chu Wanning není tak všetečný, aby se zbůhdarma probíral cizími věcmi. I kdyby je měl v kapsách, on by se tam nepodíval.

Mo Ran vzal šachový kámen. Ohryzek v krku poskočil, tlukot srdce připomínal údery bubnu.

Co má udělat teď? Jak má ty dva šachové kameny použít...

Bylo to poprvé, kdy vlastními silami dokázal vyrobit mocnou zbraň. Nemůže čekat s jejím vyzkoušením příliš dlouho – ale co vlastně chce? Hlavou mu jako žhavá jiskra prolétla bláznivá myšlenka.

Chu Wanning.

Co tak zasadit šachový kámen do Chu Wanningova těla?

Musel by potom ten studený pokrytec poslouchat jeho příkazy? Kdyby mu řekl, aby klečel, nemohl by stát?

Mohl by Chu Wanninga donutit, aby si předním klekl a omluvil se? Mohl by jeho mistr křičet, kdyby ho kousal a bodal?

Mo Ranovi se vzrušením stáhly zornice.

Ano, mučit ho...

Co je pro toho váženého kultivujícího nejbolestivější? Co by ho nejvíc ponížilo?

Pokořit ho...

Mo Ran svíral šachové kameny, v ústech mu vyschlo a cítil stále větší horko.

Přemohlo ho vzrušení a strach. Olízl si rozpraskané rty. Nemohl se dočkat, až uvidí, jak Chu Wanning sklání svou štíhlou šíji, jak natahuje chvějící se ruce a pak...

Zlomit mu vaz? Zpřerážet mu kosti?

Mo Rana se zmocnil smutek.

Neměl žádný důvod se cítit prázdný a zklamaný.

Ale nechat Chu Wanninga jenom zemřít je příliš nudné. Ta představa se mu vůbec nelíbila. Chtěl ho vidět vzlykat, chtěl ho vidět zlomeného, chtěl ho vidět trpět, vidět ho, jak ho stihne osud horší než smrt, zahanbeného a rozzlobeného.

Vždy měl pocit, že zlobě lze dát průchod lépe.

Přitiskl si šachový kámen ke rtům. Ucítil mrazivý chlad, jak se mu kámen otřel o kůži a zašeptal: „Chu Wanningu, ty mě nemůžeš zastavit. Už brzy přijde den a já tě...“

... já tě co?

Tehdy na to ještě nedokázal ani pomyslet. Tehdy ještě nevěděl, že největší část touhy, která ho sžírá, tvoří jeho chtíč po Chu Wanningovi.

Ale ten strašný samčí pud už v něm byl.

Chtěl do Chu Wanningova těla zasít démonické semě.

Chtěl ho pošpinit.

Vstal, rozrazil dveře a vyšel ven.

202. kapitola - Mistrovo první setkání s démonem

Mo Ran několikrát obešel Pavilón rudých lotosů kolem dokola, uklidnil se a žádnou šílenost neprovedl.

Bylo to příliš nebezpečné.

Bylo to poprvé, kdy vytvořil šachový kámen pro formaci Zhenlong a zatím ho nevyzkoušel.

Bezhlavý útok na nejlepšího mistra mezi kultivujícími. To byl ale nápad. Nejspíš ho už omrzel život.

Mo Ran dlouho přemítal, nakonec se mu povedlo zchladit svou horkou hlavu a od Pavilónu rudých lotosů odešel. Po dalším uvažování se rozhodl zasadit šachové kameny do těl dvou mladších žáků z hory Sisheng. Potřeboval si to vyzkoušet a použít nováčky, kteří ještě neměli vytvořený pevný kulturní základ, byla nejlepší volba.

Noc byla chladná a vrcholek hory se halil do temnoty. Mo Ran kráčet velmi rychle. Spatřil dva mladíky, kteří spolu na břehu řeky hráli nějakou dětinskou hru. Byl napjatý a třásl se mu ruce, zorničky se mu zúžily na velikost špendlíkové hlavičky. Do tváře mu zasvítlo měsíční světlo. Sevřel rty. Špičky prstů se zahýbaly. Vykročil.

Bylo to poprvé, kdy měl použít zakázané zlé kouzlo. Byl rozčilený a napjatý.

„Hej!“

Oba si z ničeho nic předřepili na zem. Mo Ran sebou trhnul jako vyplašený pták, jako by byl vrah, který právě někoho zabil. Každý neopatrný pohyb ho mohl stát život. Ukryl se mezi keři. Srdce mu chtělo vyskočit z hrdla.

Buch, buch, buch.

Po dlouhé době, kdy se díval jak bez hnutí klečí na zemi, se mu podařilo srdce uklidnit.

Spodní šat měl nasáklý potem a kůže na hlavě ho studila.

Znovu vykročil.

Znovu se objevil v měsíčním světle, na štěrku vyplaveném na říčním břehu.

Už byl klidnější než předtím, ale stále se neodvážil nadechnout, byl obezřetný jako had, který se plazí nocí.

Sklonil hlavu a zadíval se na dva mladší žáky.

Předtím si hráli a dováděli. Teď oba smrtelně zbledli. Byli tiší jako stojatá voda. Bez hnutí klečeli na zemi a Mo Ran na ně zíral. Pořád nehybně klečeli. Ani nezvedli hlavy.

Mo Ran se pokusil pohnout prsty, aby na ně vrhnul kouzlo.

Mladší bratříčci se uklonili a pak vstali. Zvedli své tmavé oči. Mo Ran v těch dvou párech očí zahlédl vlastní odraz.

Byl to jen matný odraz, ale Mo Ran měl dojem, že jasně vidí sám sebe.

Viděl ve svitu měsíce démona s bílou tváří a rudýma očima.

Mo Ran se zachvěl, když uslyšel vlastní drsný hlas: „Jak se jmenujete?“

Jejich hlasy zazněly zároveň, klidné a jasné: „Nejsem pánem svého jména.“

Mo Ranovo srdce se rozbušilo jako o závod. V tepnách mu pulzovala krev. Ohryzek mu poskočil v hrdle, když se tiše zeptal: „Kde to jste?“

„Nejsem pánem míst.“

„Co je dnes za den?“

„Nejsem pánem času.“

Černé kameny nízké úrovně šachové formace Zhenlong jsou ovládány ve třech aspektech: jménu, místu a čase.

Moc nad nimi náleží jen jejich pánovi.

Je to přesně tak, jak se píše v té staré knize.

Je ale divné, že když stojí tváří v tvář dvěma kamenům, které sám vytvořil, necítí radost, ale strach.

Čeho se bojí? Nevěděl, ale srdce mu poplašeně tlouklo.

Chápal, že stojí na okraji útesu – ne už padá a před sebou má jen temnotu propasti. Nevidí její dno, nevidí, kde ho čeká smrt, kde je konec, úplný konec.

Měl pocit, že duše v jeho těle nařiká bolestí. Ale to brzy přešlo. Rozpadla se na střípky a střípky na prach.

Roztřesenou rukou se dotkl tváře jednoho ze šachových kamenů.

Polkl, ale v ústech měl sucho. Rty měl rozpraskané a jeho pohledný obličej se šklebil. Díval se na mladšího žáka a položil poslední otázku: „Co můžeš vykonat?“

„Cokoli žádáte, kámen se obětuje pro svého pána, dá mu i svůj život.“

Mo Ran strnul.

Všechno kolem ztichlo, všechno bylo studené a nehybné, jako by všechno zamrzlo.

Vytvořil dva šachové kameny a ty dva kameny, dva mladší žáci, jejichž jména ani neznal, se stali jeho loutkami. Kdyby chtěl, aby šli doleva, nepůjdou doprava. Kdyby chtěl, aby se navzájem zabili, nenechají toho druhého jít.

On je jejich pán.

Šachovou formací Zhenlong se nejhůře ovládají neživé věci a nejlépe živí lidé.

Mo Ranova duchovní energie byla přirozeně vůdčí a prudká, a navíc měl vrozené nadání. Sotva začal a už byl schopný ovládat dva živé kultivující, třebaže to byli mladíci, kteří nedávno vstoupili do sekty.

Počáteční strach pominul a Mo Ran začal být nadšený. Zdálo se, že se mu před očima otvírá kniha plná pestrobarevných obrazů a on to má všechno ve svých rukou.

Všechno patří jen jemu.

Může mít všechno, po čem touží.

Všechno, co nenávidí, může rozdrtit na prach.

Mo Ran cítil závrať. Srdce mu divoce tlouklo, ale už ne strachem, ale radostí.

Šachová formace Zhenlong! Tři zapovězené techniky!

Zkoušel to, deset tisíckrát selhal, ale nakonec...

Nakonec uspěl. Odvedl vynikající práci.

Svět bude patřit jemu!

S těmi černými kameny dokáže věci, které nikdy předtím nemohl zvládnout. Může udělat své podané ze všech, kteří žijí od Mobei po Jiangnan!

Před očima se mu míhaly úžasné barevné obrazy.

A když bude moci vše, pak...

„Mo Rane.“

Jeho snění přerušil povědomý hluboký hlas.

Jako by na něj vylili vědro studené vody. Vysoké věže vzdušných zámek se zřítily a jemu bylo, jako by z nadýchaného obláčku spadl na tvrdou zem, zpátky do neutěšené všednosti.

Mo Ran pomalu otočil hlavu. Oči měl rudé a divoké. Na stěrku v měsíčním světle stál muž v bílých šatech.

Neměl chuť Chu Wanninga vidět předtím, natož právě teď.

„Co tady děláš?“

Mo Ranova ruka se sevřela v pěst. Stíkl rty, ale neodpověděl.

Za ním byly dva šachové kameny, které nebyly zdaleka dokonalé. Když si je Chu Wanning prohlédne lépe, pozná, že je něco špatně a všechno odhalí.

Jak Chu Wanninga zná, zláme mu nohy, přetrhá šlachy, rozdrťí jeho zlaté jádro a spálí svitky, které s námahou opsal v nepřístupné části knihovny.

Když Chu Wanning viděl, že mlčí, zamračil se a svými bílými hedvábnými střevíci šlápnul do mokrého písku.

Ale udělal jen ten jediný krok. Zastavil se a zadíval na dva žáky, kteří podivně postávali Mo Ranovi za zády.

Mo Ran se teď nemohl starat o nic jiného. Ohnul malíček a vynaložil všechnu sílu vůle, aby jim v duchu vyslal rozkaz. Konečně se oba žáci pohnuli tak, jak si přál.

Jeden z žáků se zasmál a řekl: „Ten hod byl moc krátký. Když hodím teď já, určitě to bude dál.“

„Jen si žvaň, stejně... och, starší Yuheng!“

Chovali se jako obvykle a hráli si stejně jako předtím. Když uviděli Chu Wanninga, zarazili se. Uklonili se mu a on si je prohlížel. Měl pocit, že je něco špatně, ale nebyl si tím jistý.

„Zdravím vás, starší.“

„Zdravím, starší Yuhengu.“

Žáci potlačili smích a Chu Wanninga zdvořile pozdravili. Chystali se potichu zmizet.

Chu Wanning se nepřestával mračit. Stále se díval za odcházejícími šachovými kameny, které vystoupaly po svažitém břehu, minuly ho a zamířili k bambusovému lesíku... Dlouho se za těmi dvěma mladíky díval a pak se otočil k Mo Ranovi. Mo Ran ulehčeně vydechl, ale než se stačil zase nadechnout, Chu Wanning řekl: „Stůjte.“

Mo Ranův výraz se změnil. Nehty mu do dlaně vytlačily červené pŕlměsíčky, ale neřekl ani slovo. Jen mlčky pozoroval Chu Wanningovu tvář, sledoval každý jeho pohyb.

„Vraťte se,“ řekl Chu Wanning stojícím mužům.

Mo Ran neměl na vybranou. V duchu šachovým kamenům poručil. Pomalu vyšly z bambusového le-síka a zastavily před Chu Wanningem.

Přešel mrak a měsíc se znovu rozzářil.

Chu Wanning ve svitu měsíce pozorně zkoumal obličej žáků. Zvedl ruku a jednomu z nich položil prsty na stranu krku.

Mo Ran sledoval Chu Wanningův obličej a srdce mu divoce tlouklo.

Pochopil, že Chu Wanning zjistil, že se něco stalo, proč by jinak zkoušel tep. Je třeba vědět, že ten, kdo se sotva naučil ovládat šachovou formaci Zhenlong dokázal ovládat spíše mrtvoly než živé lidi. Mo Ran neměl tušení, zda ty dva kameny z živých lidí vytvořil správným způsobem. Nebyl si jistý ani tím, jestli je umístěním černých semen do jejich srdcí na místě nezabil.

Nedokázal spočítat, jaká doba uplynula do chvíle, kdy Chu Wanning konečně nechal svou ruku klesnout. Máchl rukávem a řekl: „Jděte.“

Mo Ran měl pocit, že nabroušený meč, který mu visel nad hlavou, zmizel – Chu Wanning na nic nepřišel. Nebesa se nad ním smílovala a dovolila mu prosmýknout se Chu Wanningovi přímo před no-sem.

Když žáci odešli, Chu Wanning se na něj zkoumavě zadíval: „Je už dost pozdě. Proč jsi tady ty?“

„Na procházce,“ opáčil Mo Ran. Jeho tón byl pevný, ale protože se mu ulevilo, vystupoval vůči Chu Wanningovi smířlivěji. Podezřavý Chu Wanning si však jeho chladné a vzpurné chování pamatoval. Stiskl rty a mlčel.

Nechtělo se mu tu s Chu Wanningem zůstat ani o chvíli déle. Odvrátil oči a vykročil. Sotva získal dojem, že ho setřásl, Chu Wanning řekl něco, co ho zastavilo.

„Někdo nedávno vnikl do nepřístupné části knihovny.“

Mo Ran se neohlédl, ale zornice se mu stáhly úlekem.

„Asi víš, že deset velkých sekt přísně střeží několik neúplných knih zapovězené magie.“

Mo Ran se zastavil: „Vím o tom.“

„Zbytky jednoho z nejvzácnějších svitků nesou stopy manipulace.“

Mo Ran se ušklíbl: „A co to má společného se mnou?“

Vyčkával. Bylo mu jasné, že jakmile se objeví Tianwen a začne jeho výslech, všechny jeho tajné pro-hřešky i démoni, kteří se skrývají v jeho srdci, se odhalí, přímo Chu Wanningovi před nosem.

Jeho sny a velké plány vezmou naráz za své.

Chu Wanning chvíli mlčel a pak řekl: „Mo Rane, jak dlouho ještě hodláš být tak umanutý?“

Z jeho hlasu zněl hněv.

Mo Ran neodpověděl, ale byl si téměř jistý tím, co se vzápětí stane.

Čekal, že spatří záblesk zlatého světla Tianwenu.

Čekal, že Chu Wanning si bude počínat jako zastánce spravedlnosti a bude se ho vyptávat, jak mohl takovou věc udělat. V Chu Wanningových očích, byl vždy ten nejhorší.

„Víš, jak je to nebezpečné?“

Už ho nic nezachrání.

Zarazil se a pokoušel se rozluštit těch pár slov.

Zmateně se otočil a pohlédl Chu Wanningovi do tváře ozářené měsícem.

Ta tvář byla bledá a pod ostrým obočím se zdála být ustaraná. Díval se na něj pár jasných očí, ale ty oči nic neviděly. Neviděly vůbec nic.

„Pokud někdo opravdu provozuje zakázané umění, stojí to lidské životy. V noci nespíš, a ještě chodíš na taková opuštěná místa. To chceš umřít pro nic za nic?“

Chu Wanning mluvil tiše, jako by polykal bodavé trny svých slov: „V boji u Nebeské pukliny zemřelo tolik lidí a ty chceš tvrdit, že jsi se nenaučil vážit svého života? Jak můžeš být tak lehkomyšlný, když víš i o tom, že se kradou knihy zakázaných kouzel?!“

Mo Ran mlčel a díval se mu do tmavohnědých očí.

Čelo mu pokrýval pot. Pomalu se uklidnil. Tělo se uvolnilo a srdce zaplavil podivný pocit. Mo Ran se usmál: „Mistře...“

Chu Wanningovy fénixí oči se zatřpytily. Od Shi Meiovy smrti se na něj Mo Ran ani jednou neusmál a jen zřídka ho oslovoval jako svého mistra.

Mo Ran se usmál a zeptal: „Vy o mně máte strach?“

Úsměv se rozšířil.

Byl zářivý jako ostří dýky. Dovnitř pronikla bílá dýka a z hrudi se vynořila rudá. Po čepeli se koulely červené korálky. Zašklebil se jako démon a odhalil dvě řady ostrých zubů, ostrých a jedovatých jako zuby baziliška.

„Bitva u Nebeské pukliny...“ Zachechtal se. „Mistr hovoří o boji u Nebeské pukliny. To je skvělé. Ale není až tak důležité, co jsem se naučil já. Nejdůležitější je, aby se poučil mistr.“

Zahleděl se do třpytu v Chu Wanningových očích. Nemohl se odvrátit. Nemohl už nikam ustoupit.

Mo Ranův úsměv začal být křečovitý, ošklivý a krutý.

Zaútočil. Zakousl se Chu Wanningovi do hrdla a nečekaně ho to potěšilo. Vyprsknul smíchy.

„Hahaha, to je dobré, to je dobré, to se opravdu povedlo! Žák neznámého původu, výměnou za svědomí učeného mistra Chu. Učený mistr Chu si vzpomněl, že kromě něj jsou na světě i jiní lidé. Mistře, dnes mám konečně pocit, že Shi Mei zemřel za správnou věc.“

I klidný a chladný Chu Wanning se začal chvět při jeho zajímavém smíchu, který připomínal vlčí vytí.

„Mo Rane...“

„Je skvělé, že Shi Mei zemřel, někdy stojí za to zemřít. A co teprve zemřít ve jménu spravedlnosti!“

„Mo Rane, ty...“

Už se nesměj.

Už nemluv.

Ale nemohl to vyslovit, Chu Wanning to nemohl vyslovit. Nemohl prosit ani povýšeně napomenout svého žáka, který se pomalu blížil šílenství a říci: Mýlíš se, nebylo to tak, že bych ho nechtěl zachránit, ale bylo to tak, že jsem neměl dost sil, abych to udělal.

Utržil stejné zranění jako on a kdyby vynaložil další duchovní energii, i z něj by bylo jen mrtvé tělo v hrobě a duše v podsvětí.

Ale nemohl to vyslovit.

Snad měl pocit, že by byla jen chatrná obrana.

Snad to bylo tím, že pro Mo Rana by smrt jeho učitele neznamovala vůbec nic. Ve srovnání se Shi Mingjingem, tou nejlaskavější bytostí, nebyl ničím.

Nakonec se Chu Wanningovi podařilo sotva ovládnout svůj hlas, aby nepřeskakoval a pomalu, slovo po slově ze sebe vypravil: „Mo Weiyu, jak dlouho hodláš pokračovat v tom šílenství? Vrať se.“

Na plamenech hněvu se uvařil smutek. Na jazyku převaloval něco slaného a hořkého.

„Shi Mingjing nezemřel za takového blázna, jako jsi ty.“

„Mýlíte se mistře,“ usmál se Mo Ran. „Jak by můj život mohl stát za Shi Meiovu smrt?“

Byl jedovatý jako uštknutí hada a štíra, palčivý jako bodnutí sršně a mravence.

„On zemřel, a ten, kdo se vrátil, to jste očividně vy, mistře.“

Žihadlo se zabodlo do masa.

Hleděl do Chu Wanningovy pobledlé tváře a cítil radostné svrbění. Nechtělo se mu dávat v sázku svůj život a tropit si z něj posměšky. Slíbil si už, že Chu Wanninga čeká osud horší než smrt.

Výborně.

Půjdou do pekla spolu.

„I já se chci vrátit,“ usmál se Mo Ran a ve tvářích měl hluboké dolíčky. Jedovatě dodal: „Nechce se mi chodit kolem uprostřed noci. Ale naproti mému pokoji je jeho domek.“

Mo Ran neřekl jméno a použil slůvko on, aby zdůraznil jejich blízký vztah.

Ta důvěrnost to Chu Wanningovi ještě ztížila.

„Světla v jeho domku se už nikdy nerozsvítí.“

Chu Wanning zavřel oči.

Po chvíli se uklidnil: „Chtěl bych ho poprosit, aby mi zase uvařil, ale nemůžu.“

Chu Wanningovy řasy se zachvěly, rty se pohnuly, jako by chtěl něco říci.

Ale Mo Ran mu nedal příležitost. A on neměl dost odvahy, aby to řekl. Mo Ran začal být jízlivý: „Mistr se rozhodl napodobit to, v čem byl Shi Mei nejlepší. Vy přece nesnášíte olej s pálivými papričkami i pepř. Když jste mi vařil, jídlo jsem odmítl. Nemusím ani ochutnávat, co jste připravil. Stejně se na to hodí jen jediné slovo.“

Chu Wanning držel oči zavřené, čelo se mu zvrásnilo, jako by se chtěl vyhnout pohledu na dopadající meč.

„Já se toho moc nedozvím, ale naštěstí jsem o tom slyšel před pár dny od Xue Menga. Nemyslím si, že je dobrý nápad, aby mistr něco dělal vlastníma rukama.“

Jak se tomu říká?

Zbytečná námaha?

Marnost?

Chu Wanning popleteně propátrával svou paměť, aby našel nějaký štít, který by ho uchránil před dopadajícími ranami slov, zbroj, ve které by unikl zranění.

Něco, co nestojí za nic?

Mo Ran mlčel, a přesto se tady ta slova vznášela.

Ano, nestojí za nic.

Chu Wanning byl přesvědčený, že nic horšího už přijít nemůže.

Uklidnil se.

Dokud Mo Ran neřekl: „Dong Shi napodobuje Xi Shiho kabonění.“

Otevřel nevěřičně oči.

Nikdy nečekal, že by mohl být tak zlý. Ruce ukryté v rukávech se mu roztřásly.

To on uhnětl těsto, okořenil náplň a knedlíčky naplnil.

Každou chvíli se díval do kuchařky Bashuská kuchyně. Na tváři měl čmouhy od mouky a ruce ho bolely, jak se snažil uválet co nejpěknější a nejkulatější knedlíčky.

Snažil se to pochopit.

Dong Shi napodobuje Xi Shiho kabonění.

Písečný břeh se topil ve stříbrném světle. Mo Ran se na něj zadíval. Chu Wanning mlčky stál, pak se odvrátil a vydal se pryč.

Mo Ran měl najednou pocit, že jde nějak moc rychle. Nebyl tak klidný a chladný jako předtím – zdálo se, jako by utíkal z prohraného boje.

Začal se cítit podivně nesvůj. Zamračil se na Chu Wanningova záda. Už mizel, když na něj zakřičel: „Počkejte!“

Poznámka: Rčení 东施效颦 - Dong Shi napodobuje Xi Shiho kabonění, znamená někoho napodobovat, opičit se a zároveň ze sebe dělat hlupáka.

203. kapitola - Mistrův ztracený démon

Chu Wanning nezastavil, ani se neotočil. Nemohl se otočit.

Zatnul zuby, ale z očí se mu pořád hrnuly slzy.

Je to tak nespravedlivé.

Ale i když se cítí ukřivděně, tak co z toho?

Má to namáhavě vysvětlovat?

Má se zlobit?

Když už to zašlo tak daleko, má dost odvahy, aby Mo Ranovi řekl pravdu? Má smysl mu všechno vysvětlit, když ho spaluje hněv a nenávisť a jen se mu vysmívá? Kromě toho, že ho vidí jako neobratného napodobitele, neztratí u něj i poslední zbytky vážnosti?

Šel.

Noc, most Naihe, Žluté prameny, rozhovor mezi učitelem a žákem. Kéž by to všechno vzala burácející voda a odnesla to nejhlubšího pekla.

A kdyby ten laskavý mládenec v podsvětí jejich hovor slyšel, nebyl by ze sváru mezi žákem a učitelem smutný?

Stál osamělý na břehu říčky a říkal si, že to musel být osud.

Chu Wanning někoho podezíral, ale ne jeho.

Vlastně to byla náhoda, že se potkali. Chu Wanning hlídkoval na zadní straně hory a použil Tianwen na menšího démona, kterého tam objevil.

Zlatá záře Tianwenu se odrážela od Chu Wanningových bílých šatů. Bič z vrbového proutí mohl odhalit pravdu a zničit budoucího císaře Taxian Juna.

Chu Wanning jej však nepoužil, a Mo Rana ani nevyslechl.

Mo Ran tedy unikl Tianwenu a pomalu se prodíral bambusovým hájem. Nastala nejtemnější hodina noci a kolem nebylo nic než černota.

Od té doby myslel jen na to, jak by si vyrobil další šachové kameny. Dva, čtyři, deset.

Víc a ještě víc.

Jeden po druhém je zasadil do těl žáků z hory Sisheng, ze kterých se staly jeho oči a uši, zuby a drápy.

Mo Ran měl nejprve velkou radost, ale postupně se začal zase hněvat a trápit. Byl čím dál víc nespokojenější.

Je to příliš pomalé.

Chápal, že to nestačí.

Bál se, že Chu Wanning přijde na to, že se něco děje a už si netroufal vyčerpat se při vytváření šachových kamenů tolik, jako poprvé. Stačil jen jeden pokus, čas od času, a i to ho připravilo o polovinu duchovní síly. Přestal se chovat nepřátelsky, schoval drápy a vrátil se pod Chu Wanningovo vedení a opět se od něj učil kultivaci.

Počítal s tím, že Chu Wanning mu pomůže zvýšit kultivační stupeň, jak nejrychleji to bude možné a umete mu cestičku k ovládnutí světa. Tak proč ne?

Jednoho dne to se cvičeními přehnal a byl unavený až k smrti. Ztratil vládu na svém tělem a zřítíl se dolů z vrcholku stromu.

Trvalo to jen okamžik, a v hloubce po něm se mihly Chu Wanningovy bílé šaty. Zachytil Mo Rana, ale nemohl použít ruce, aby vyčaroval ochrannou bariéru. Oba spadli pod strom. Mo Ran dopadl plnou vahou na Chu Wanninga. Když otevřel oči, uviděl, že Chu Wanning má ránu na zápěstí, která pronikala hluboko do masa.

V té době se mu začala měnit povaha a přestával cítit vděčnost nebo vinu. Měl jenom dojem, že krev je dobrá, a ještě lepší by bylo, kdyby tekla o něco déle.

Ale ještě nenastal čas sejmout masku a ukázat pravou tvář. Proto pomohl Chu Wanningovi ránu vyčistit a obvázat.

Oba mlčeli, každý se zabýval vlastními myšlenkami, a všechno se zdálo být zakryté a ovázané čistým, bílým plátnem.

Nakonec promluvil Mo Ran: „Děkuji, mistře.“

To nečekané poděkování Chu Wanninga vyvedlo z míry. Zvedl zrak a zadíval se mu do tváře. Slunce svítlo Mo Ranovi do obličeje. V tom světle se zdálo, že má jen lehký bronzový nádech.

Mo Ran byl zvědavý, co si Chu Wanning myslí o jeho poděkování.

Je to návrat marnotratného syna?

Už se to mezi nimi dalo do pořádku?

Chu Wanning však neřekl vůbec nic. Sklopil oči a stáhl si rukávy.

Větrík foukal a slunce svítlo.

Ve svém minulém životě nikdy nedokázal nahlédnout do nitra svého mistra, a mistr se na oplátku mýlil v něm.

Potom Mo Ranova moc rostla a rostla. Měl neuvěřitelné nadání. Počet šachových kamenů, které dokázal vytvořit pomocí poloviny své duchovní energie, se zvyšoval. Napřed to byl jeden kámen, pak dva a potom čtyři.

Ale to nestačilo.

Přál si mít miliónovou armádu, sílu která, v jediný okamžik dobude horu Sisheng, a Chu Wanninga zadupe do země.

Mo Ran v matematice příliš nevynikal. Muž, který se měl stát císařem Taxian Junem si vzal počítadlo a začal sčítat a násobit jako divý.

Náhodou se k tomu připlétl Xue Meng. Došel k němu a začal vyzvídat: „Hej, co to vyvádíš?“

„Počítám.“

„Co počítáš?“

Mo Ran přestal, upřel na něj své temné oči a usmál se: „Hádej.“

„Neumím hádat.“

Xue Meng se natáhl, zvedl sešitek a začal číst. Nahlas mumlal: „Jedna... tři sta šedesát pět... tři sta šedesát pět krát čtyři... tři sta šedesát pět dní... Co je to za blbost?“

„Chci nakoupit cukroví,“ odpověděl Mo Ran trpělivě.

„Cukroví?“

„Nejlepší sladkost, kterou prodává Cheng Zhai, stojí jeden měďák. Když si každý den našetříš měďák, tak si můžeš koupit tři sta šedesát pět bombónů za tři sta šedesát pět dní. Když si za den ušetříš čtyři měďáky, tak to bude...“

Sklonil hlavu, zatnul prsty, ale nemohl na to přijít. Zavrtěl hlavou a začal chřestit počítadlem: „Je to tisíc...“

Xue Mengovy počty byly rychlejší, takže hned odpověděl: „Jeden tisíc čtyři sta šedesát bombónů.“

Mo Ran zvedl hlavu a po odmlce prohlásil: „Seš vážně rychlej.“

Xue Meng se od něj dočkal pochvaly jen zřídka. Chvilí zíral, pak se zasmál a řekl: „Ani ne, ale už od malička pomáhám mámě odměřovat léky.“

Mo Ran něco zabručel a nasadil úsměv: „Moc mi to nejde. Nechtěl bys počítat za mě?“

Bylo to poprvé od doby, kdy Shi Mei zemřel a Mo Ran se choval klidně. Xue Meng se na něj zadíval proti světlu a v duchu ho politoval.

Přikývl, přisunul si židli a posadil se k Mo Ranovi.

„Tak jo. Povídej.“

Mo Ran spustil: „Deset bombónů na den, kolik musíš mít na rok peněz?“

„Tři tisíce šest set padesát. To je moc lehký, ani se to nemusí počítat.“

Mo Ran si vzdychnul a řekl: „Tak přidáme, patnáct denně...“

Pak se zamyslel a uvědomil si, že je nad jeho schopnosti, aby vytvořil patnáct šachových kamenů denně. Zabručel: „Tak patnáct denně. Kolik to je?“

„Čtyři tisíce... čtyři tisíce tři sta osmdesát.“

„Jenže já chci mít padesát tisíc bombónů. Kolik dní budu čekat?“

„Musím napřed...“ Xue Meng se podrbl na hlavě, jak usilovně přemýšlel a zeptal se: „K čemu potřebuješ tolik bombónů? Všechny nemůžeš sníst.“

Mo Ran sklopil oči, aby schoval zlovlná světélka, která v nich svítila.

„Příští rok bude hora Sisheng slavit třicet let od založení. Chci každému dát nějakou sladkost.“

Xue Meng byl zaskočený: „Ty máš ale nápady...“

„Jo.“ Mo Ran se usmál: „Překvapilo tě to? Tobě dám taky.“

„Díky, nechci.“ Xue Meng mávnul rukou. „Já žádný bombóny nepotřebuju. Dělej, budeme počítat dál. Uvidíme, jak dlouho budeš muset šetřit na padesát tisíc bombónů.“

Vzal počítadlo a začal počítat. Kvetoucí stromy vrhaly na okno stíny. Mo Ran si podepřel bradu dlaní a pozoroval ho. Oči se mu leskly. Nakonec si odkašlal: „Díky.“

Xue Meng zafuněl. Soustředil se na počítání a jemu vůbec nevěnoval pozornost.

V očích se mu odrážely popraskané černé korálky, černé šachové kameny, které pomalu přibývají jeden za druhým, a přisypávají se další a další.

Xue Meng tehdy sotva tušil, že nepočítá sladkosti, ale životy lidí, víc životů, než kolik jich nese hora Sisheng. A netušil ani, že pohled na něj, jak sedí u okna a počítá, v Mo Ranovi probudil poslední záchvěv dobrosrdečnosti. Ani že se Mo Ran rozpomněl na dobu, kterou trávili společně a jeden z těch pěti tisíc šachových kamenů proto neurčil jemu.

„Tak dlouho?“ podivil se, když spatřil číslici, kterou Xue Meng zapsal. Mo Ran zavrtěl hlavou.

„To je moc dlouho.“

„A co kdybych ti půjčil trochu peněz?“ nadhodil Xue Meng.

Mo Ran se uculil: „To nemusíš.“

Když Xue Meng odešel, přemýšlel o tom pořád do kola. Prolistoval několik knih a postupně se mu v hlavě zrodil plán – a ten plán byl nejranější verzí kouzla rozděleného srdce, které vytvořil císař Taxian Jun.

Tehdy v noci Mo Ran vytvořil deset šachových kamenů. Ty kameny byly nepovedené a nedaly se plně řídit. Stačily leda k ovládnutí mrtvých těl, a to ještě jen těl slabých lidí.

Vzal těch deset kamenů a odnesl je z hory Sisheng do města Wuchang.

Broukal si písničku a kráčel k místu na okraji města – k Vrchu stoupajícího jeřába.

Člověk zemře, nasedne na jeřába a ten ho odnese do devátého nebe. Takové byly naděje smrtelníků, krásné a prosté.

Zkrátka, na tom kopci byl hřbitov.

Všichni lidé, kteří zemřeli ve městě Wuchang byli dopraveni sem a tady pohřbeni. Bylo to městské pohřebiště.

Procházel řadami hrobů, ale nikde se nezdržoval, očima klouzal po slovech na náhrobních kamenech, až došel k čerstvému hrobu s nápisem, který ještě nestačil vyblednout. Před náhrobním kamenem ještě bylo čerstvé ovoce a pečivo. Zvedl ruku, sevřel prsty a udeřil do země.

V hlíně se objevila obyčejná dřevěná rakev.

Díky zážitku z dětství se Mo Ran mrtvých nebál a nechoval k nim žádnou úctu. Seskočil z hrbolu, vytáhl dýku, vypáčil víko rakve a odkopl ho stranou.

Měsíc osvětlil obličej mrtvého. Mo Ran se sklonil, aby si tělo lépe prohlédl.

Byl to nedávno pohřbený stařec, zahalený v rubáši, obličej scvrklý a tváře propadlé. Pohřební výbava byla chudá a očividně nezbylo dost peněz na nabalzamování nebožtíka. Z rakve proto vycházel dusivý zápach. Části těla se už začaly rozkládat a hýbaly s nimi červi.

Mo Ran se zamračil, ale zápach vydržel. Navlékl si kovové rukavice, popadl starce za krk a vytáhl ho z rakve. Mužova hlava bezmocně spadla. Mo Ranovy oči byly ledově studené. Rychlým pohybem ruky zasadil černé semeno do jeho hrudi.

„Buď hodný, hodný.“

Mo Ran pohladil nebožtíka po tváři, popleskal ho po zádech a zasmál se: „Co že tu ležíš jako balvan? Vstávej, ty moje poslušné děťátko.“

Nepovedený šachový kámen by silnějšího mrtvého neovládl, ale na bezmocného staříka stačil.

Mrtvola se začala hýbat. Pevně sevřená víčka se otevřela a odhalila pár kalných šedých očí.

„Jak se jmenuješ?“ řekl Mo Ran.

„Nejsem pánem svého jména.“

„Kde to jsi?“

„Nejsem pánem míst.“

„Co je dnes za den?“

„Nejsem pánem času.“

Mo Ran přivřel oči, a potěžkal zbylé kameny ve své ruce. Opravdu... kdyby ovládal na takové úrovni mrtvoly, nemusel by plýtvat duchovní silou na vytváření dokonalých kamenů.

Zazubil se. Jeho úsměv byl okouzlující. Položil poslední otázku: „Co můžeš vykonat?“

„Cokoli žádáte, kámen se obětuje pro svého pána, dá mu i svůj život.“

Mo Ran se hlasitě rozesmál. S tímto výsledkem byl velmi spokojený. Použil zbývajících devět kamenů na dalších devět těl, vybíral si ovšem ta čerstvější.

Byla to stará, slabá a zmrzačená těla. Kácela se, když se do nich opřel vítr. Nebyla v nich žádná síla, ale když se na ně Mo Ran díval, v očích se mu mihotala veselá světélka.

Ze svého váčku qiankun vyjmul deset krabiček a jednu z nich otevřel. Zadíval se na rumělkově červený hmyzí pár, který se kroutil uvnitř.

„Dobrá, já už jsem se nadřel dost. Teď musím obtěžovat vás dva. Něco pro mě uděláte.“

Zatímco Mo Ran mluvil, natáhl prst a brouky od sebe oddělil. Vzal samečka a řekl starci, který představoval první šachový kámen: „Chlape, otevři tu svojí hubu.“

Stařec poslušně otevřel ústa a odhalil hnijící jazyk. Mo Ran mu do úst vložil hmyzího samečka a řekl: „Spolkni to.“

Nepřišlo žádné zaváhání, žádný odpor.

Mrtvola poslušně poslala duchožrouta do svých útrob.

Mo Ran postupoval stejně i u ostatních těl a všechny nakrmil hmyzími samečky. Pak jim řekl: „Vraťte se. Lehněte si a odpočívejte.“

Druhého dne Mo Ran vyrobil dalších deset šachových kamenů. I ty byly nedokonalé a nepotřebovaly příliš duchovní energie. Když je dokončil, vzal deset samiček duchožroutů, připoutal je ke kamenům a ty pak vložil do těl deseti žáků na začátečnické úrovni.

Ti žáci napřed cítili svrbění na zádech, ale nebylo to nic tak zvláštního. Mo Ran nebyl netrpělivý a klidně čekal...

Čekal až samičky duchožroutů nakladou vajíčka a larvy v srdcích žáků zachytí volání vzdálených samečků.

Tak se dva šachové kameny, které dosud neměly nic společného spojí díky larvě a dospělému brouku a stane se z nich pár, jeden kámen bude protějškem toho druhého.

Bylo to jako pouštět draka. Slabé mrtvolky byly jako provázky a jeden konec vedl k Mo Ranovi a druhý k plnohodnotnému černému šachovému kameni. Mo Ranovi stačilo rozkazovat nebožtíkovi s dospělým broukem uvnitř, ale příkaz vykoná tělo, které v sobě nese larvu.

To bylo kouzlo rozděleného srdce.

Základ vytvořil Mo Ran sám. Jeho předchůdci, kteří používali šachovou formaci Zhenlong byli velmistři, které nikdy netrápil nedostatek duchovní energie a neměli takové šílené nápady, jako vytvořit desetitisíce nebo statisíce šachových kamenů, aby museli vymýšlet takové důmyslné metody.

Vymyslíte kouzlo, které dokáže zničit nebe a zemi, a každý je začne zkoušet.

Protože tohle kouzlo by zvládl každý.

„Bratře!“

Ozval se výbuch.

Mo Ranovi se spolu se zábleskem červeného světla před očima projasnila mysl.

Zlovlný démon v podobě fénixe pohřbený v srdci hory Huang povzbuzoval růst dalších úponků, do kterých všichni zuřivě sekali. Fénix byl původně létajícím tvorem, pohyboval se nesmírně rychle.

Mo Ran neuhnul včas a dostal zásah do ramene. Vyřinula se krev.

„Jsi v pořádku?“ vykřikl Xue Meng.

„Nechod' ke mně!“ lapal Mo Ran po dechu. Chladně se díval na chapadlovité úponky, které se plazily po zemi, aby ho obklíčily a omotaly ve druhé vlně útoku.

Důrazně Xue Menga pobídl: „Rychle, běž za mistrem! Řekni mu ať přestane! Ať všichni přestanou!“

Stékala po něm krev, ale on srdce se šachovým kamenem držel pevně.

Hlavou se mu o překot hnaly myšlenky.

Kouzlo rozděleného srdce nebylo provedeno chybně, bylo snad ještě lepší než to, které použil v minulém životě. Ale nezáleží na tom, kolik vylepšení použijete. Princip je pořád stejný. Na jedné straně musíte mít rodičovské tělo, aby na druhé dokázal potomek prosadit jeho záměr.

Mo Ran svíral šachový kámen a tělo se mu třásl. Nebylo to kvůli bolesti v rameni, ale kvůli chladu a strachu, který mu stoupal od chodidel k srdci.

Už není pochyb o tom, že se znovuzrodil ještě někdo jiný.

Ví ta osoba o něm? Ví, že je démon, který povstal k novému životu? A pokud to ví, pak tedy ...

Mo Ranovi po zádech přešel mráz. Zmocnila se ho beznaděj.

Vynořil se před ním bledý obličej Taxian Juna s korunou na hlavě a se zlým úsměvem na rtech. Sedí na dračím trůnu, vysoký, chladný a uštěpačný.

Učený mistře Mo, prosím utečte! Ale máte kam utéci?

Přízraky vstaly a vrhly se na něj jako dravá povodeň. Všichni lidé, které v minulém životě zavraždil, ti všichni byli dávný jako dluh, který musí splatit.

Viděl zakrváceného Shi Meie a bledého Chu Wanninga, ženu oběšenou na tři stopy dlouhé hedvábne šňůře, muže s vnitřnostmi rozházenými po zemi.

Přišli si pro něj.

*Nevyhneš se tomu, dříve nebo později.
Někdo už ví, jakou nečistou duši nosíš ve svém těle. Ty už se někdy nevrátíš do koloběhu znovuzrození.*

Mo Ran zavřel oči.

Pokud ten člověk ve stínu ví, že se znovuzrodil, a odhalil celou jeho minulost, tak... Co si má počít? Nedokázal na to ani pomyslet.

204. kapitola - Mistr mě ochraňuje

O kus dál Xue Meng vpadl doprostřed nepřehledného zápasu. Začal mávat rukama a křičet: „Dost! Dost! Přestaňte bojovat! Je to k ničemu!“

Pravdou bylo, že řada lidí měla dojem, že se děje něco divného, ještě než přiběhl.

Tisíce nejlepších kultivujících se potýkaly s přihlouplou hordou oživlých mrtvol. Byl to velkolepý a hrdinský výjev, ale čím víc bojovali, tím byli zmatenější, protože se nezdálo, že opravdová bitva vůbec někdy vypukne.

Celou cestu pobíjeli oživlé mrtvoly, ale kromě dvou lehkých zranění nebyl nikomu z kultivujících zkriven ani vlas. Proto, když Xue Meng začal křičet, všichni přestali bojovat a upřeli pohled na něj.

„No, já...“

Bylo to poprvé, kdy se na něj dívalo tolik lidí. Navíc tam byla spousta slavných kultivujících i úctyhodných starších. Xue Meng se nezmohl na slovo.

„Tak co se stalo?“ zeptal se Chu Wanning.

Když slyšel hlas svého mistra, Xue Meng se uklidnil. Ukázal na místo, kde se Mo Ran potýkal s rašícími větévkami a řekl: „Mo Ran asi ví, co se tu děje. Prý je zbytečné bojovat s těmi oživlými mrtvolami.“

Všichni se začali nevěřícně ohlížet jeden po druhém. Vůdcové sekt nejsou žádní prostácci, proč by měli naslouchat radám nějakého zelenáče? Tváře jim ztvrdly. Jiang Xi, který vypadal nejvýhrůžněji, pronesl: „Mo Ran je mladík, sotva přes dvacet. Co ten může vědět?“

Kdyby to řekl někdo jiný, Xue Meng by býval zdvořilejší, ale řekl to ten Jiang Xi, a Xue Meng dostával vztek, jen ho zahlédl.

Zavrčel: „Jestli vám ve dvaceti ještě teklo mléko po bradě, neznamená to, že jsou takoví všichni! A jestli se vám chce umřít, tak na to klidně zapomeňte!“

Bylo to neuvěřitelné. Někdo Jiang Xiho veřejně zostudil, přímo všem na očích. Žáci sekty Guyue´ye si to nechtěli nechat líbit a začali na něj jeden po druhém rozčileně pokřikovat.

„Co to tady vykládáš!“

„Xue Mengu, ty drž hubu!“

Xue Meng, který se styděl, když na něj všichni zírali, se nebál. Po létech hádek s Mo Ranem si zvykl na to, že ho někdo neustále popichuje a provokuje. Nakrčil půvabné obočí a prohlásil: „Co? Nemám snad pravdu? To vy vůdce sekty Jiangu, tady před všemi stojíte a ukazujete, že nechápete závažnost věci. Co má věk společného s tím, jestli něco umíte, nebo ne!“

I Jiang Xi dostal špatnou náladu. Byl vůdcem své sekty, nesmrtelným kultivujícím a tady, přede všemi se s ním hádá nějaký sotva odrostlý mladíček.

„Věk a vážnost jdou ruku v ruce. Až dozrajete do věku svého otce, snad pochopíte alespoň to, že když mluvíte se starším, máte se chovat slušně!“

Xue Meng se nevrle ošil: „Kde bere vůdce sekty Jiang tu jistotu, že je jedním ze starších?“

„No, Meng'Ere, to by snad stačilo,“ zamračil se Xue Zhengyong. „Kde je Ran'Er? Doved' nás tam a rychle!“

Xue Zhengyong sice Xue Menga včas zastavil a Jiang Xi neměl důvod pokračovat v hádce, neodpustil si však poznámku: „Xue Zhengyongu, vaše výchova je opravdu vynikající.“

Xue Zhengyong zezelenal, zasípal, jako by chtěl něco říct, ale rozhodl se, že tu přede všemi nebude snižovat důstojnost nejpřednějšího představitele všech sekt. Nakonec neřekl nic a vydal se, stejně jako ostatní, dolů k úpatí hory.

V polovině svahu zahlédl Mo Rana.

Rukávy měl nasáklé krví a stále pevně svíral šachový kámen. Proutky kolem něj byly sežehnuté a nebylo vidět, že ze země raší nové.

Xue Meng i Chu Wanning se začali hned tvářit jinak, když si všimli, že je zraněný.

„Ran'Ere, jak je ti?“ začal se starostlivě vyptávat Xue Zhengyong? Lékaře... Lékaře, ať někdo rychle přijde! Shi Meii! Pomoz mu!“

Shi Mei vypadal otřeseně. Pohlédl na Mo Ranovu zakrvácenou paži a zbledl. Chvíli tam stál jako omámený a ani se nehnul.

Mudrc Hanlin ze sekty Guyue'ye máchl rukávy a vykročil. Mo Ran ucítil, jak palčivá bolest v ráně pomalu ustupuje. Uklonil se Hua Binanovi: „Děkuji, mudrci Hanline.“

„Není zač.“ Hua Biananův hlas byl chladný a lhostejný: „Zajímalo by mne, co učený mistr Mo objevil. Nechcete se s námi podělit?“

V tu chvíli Mo Ranovi pokleslo srdce. Bylo mu jasné, že pokud odhalí kouzlo rozděleného srdce, nevyhne se podezření a pomluvám některých lidí.

Nicméně o to se teď nemohl starat. Dobře věděl, k jakému krveprolití dojde, když se ve světě kultivace objeví šachové kameny v takovém množství. Bude to jako vichřice. Kdysi to sám udělal, ale už to nechce víckrát vidět.

„Podívejte se.“

Rozevřel dlaň a všem ukázal kámen, který držel.

Jang Xi se usklíbl: „Šachový kámen? Nevíme o tom náhodou už dlouho? To je ten objev, který učinil učený mistr Mo? Když tady ta mrtvá těla nejsou kvůli šachové formaci Zhenlong, tak tu jsou pro zábavu?“

Mo Ran stiskl rty a řekl: „Nejde o ten šachový kámen pro hru Zhenlong. Na kameni je duchožrout.“ Ukázal kámen: „Tady.“

Jiang Xi stál s rukama za zády. Mlčel a jen se na něj nevraživě díval.

Xue Zhengyong popošel blíž, aby si hmyz prohlédl. Když ho nic nenapadalo, zeptal se: „A co má být s tím broukem? Je na něm něco zvláštního?“

„Každý šachový kámen má jednoho brouka. Tato šachová formace Zhenlong není uspořádána tak jednoduše, jak si představujete.“

Dívalo se na něj mnoho párů očí a on jim pohled oplácel.

Samozřejmě, že ví, o co jde.

A řekne všechno, co ví, aby zabránil velkému neštěstí.

I když ví, jakou cenu bude muset zaplatit...

Ten člověk skrytý ve stínech vlastně vytvořil dokonalý plán. Pokud si nebyl jistý, jestli se Mo Ran znovuzrodil, kouzlo rozděleného srdce je ta nejlepší návnada. Ale jen pokud by Mo Ran byl nemilosrdný a katastrofě nezabránil. Pokud vše odhalí, bude sám odhalen.

Císař Taxian Jun se znovuzrodil.

Mo Ranovi nezbylo, než si začít trochu vymýšlet: „Nevím, jestli jste všichni někdy viděli loutkové divadlo.“

Někdo odpověděl: „Jistěže viděli. Ale proč o tom mluvíte?“

„I já jsem ho viděl, ale tehdy jsem byl ještě malý a nemohl jsem se protlačit do přední řady. Nezbylo mi než si stoupnout za herce a dívat se ze zákulisí,“ řekl Mo Ran.

„Loutkové představení, které jsem viděl já, bylo jiné než to, které jste vidali vy. Vy jste viděli příběh, ve kterém na jevišti vystupují loutky, a ty bojují, zabíjejí, mluví a zpívají.“

Jiang Xi ho netrpělivě přerušil: „Co se tím snažíte říct? Nemůžete být stručnější?“

„Ne,“ opáčil Mo Ran. „Ne každý chápe tak rychle jako vůdce sekty Liang. Já chci, aby tomu rozuměli všichni.“

Když viděl, že Jiang Xi nasadil nasupený výraz, ale víc toho neříká, Mo Ran pokračoval: „Hýbají se loutky samy od sebe?“

„Samozřejmě že ne,“ ucedil Xue Zhengyong.

„Jak se hýbají? Je k tomu zapotřebí někdo, kdo se schovává za oponou, v ruce má vodící hůlky a provázky a loutky se pohybují podle jeho vůle?“

„Správně.“

„Dobrá,“ řekl Mo Ran, „dostal jsem nápad. Nevím, jestli Xi Shuanglin uvažuje stejně, ale myslím, že hádám správně. Hora Huang na které stojíme, je ve skutečnost hora Huang za oponou. Tyhle slaboučké oživé mrtvoly jsou jako lidé, kteří vodí loutky po jevišti – a takoví lidé toho nemusejí umět mnoho. Stačí, že hýbají loutkami.“

„Jen pokračujte,“ ozval se Jiang Xi.

„Pokud se nemýlím, je hora Huang jen zákulisí. Skutečné představení neprobíhá zde, ale na jevišti. Xu Shuanglin je jako principál divadla. Komu poručí? Komu přikazuje, co má dělat?“

„Přece těm lidem, kteří stojí za oponou a hýbají provázky,“ řekl Xue Zhengyong.

Mo Ran mu odpověděl: „Správně. Tak to dává smysl. Lidé na hoře Huang jsou ti lidé, kteří tahají za provázky. Xu Shuanglin jim dává příkazy a oni vedou své loutky, tak aby hrály podle jeho přání.“

Jiang Xi přimhouřil oči a zabručel: „Tím myslíte, že kromě hory Huang existuje ještě další místo přečpané mrtvými těly. To místo je to vaše takzvané jeviště a ta těla jsou loutky?“

„Vůdce sekty Jiang je neobyčejně bystrý.“

„Nemusíte mi lichořit,“ odsekl Jiang. „Chci jen vědět, jestli to, co to popisujete jako nad slunce jasnější, je skutečnost nebo chorý výplod vaší nezralé mysli. Učený mistře Mo, samotná slova nemají žádnou váhu. Můžete svá tvrzení o něco opřít?“

„... Nemám mnoho důkazů. Má domněnka vznikla na základě toho, že jsem náhodou v jednom z těl našel šachový kámen společně s duchožroutem.“

Uhlově černý šachový kámen byl pokrytý krví a špínou. Duchožrout vyjmutý z těla se stále hýbal a žil.

Mo Ran se odmlčel. Zvedl hlavu a zadíval se mudrce Hanlina za Jiang Xiho zády.

„Mudrci Hanline, vy přece víte, jaké vlastnosti a schopnosti tento druh hmyzu má.“

„Tento hmyz má celou řadu vlastností. O čem konkrétně učený mistr Mo hovoří?“

„O schopnosti imitovat,“ řekl Mo Ran.

„Ach, jistě,“ odpověděl Hua Binan. „Larvy duchožrouta napodobují dospělé samečky. Až do dospělosti napodobují každé hnutí svého samčího protějšku.“

„No, dobrá,“ pokračoval Mo Ran. „Co by se stalo, kdybych larvu odpovídající tomuto šachovému kameni umístil do těla jiné osoby?“

Hua Binanův výraz se změnil: „Totéž, co by dělalo tělo umístěné zde.“

„Dalo by se tomu nějak zabránit?“

„Ne. Ledaže by hmyz byl usmrčen.“

Mo Ran přikývl: „Prosím, odstupte ode mne. Buďte opatrní a sledujte.“

Když jeho hlas dozně, oči se mu rozsvítily studeným světlem a prudce udeřil do šachového kamene s broukem. Země se slabě otřásla. Jako by se kolem Mo Rana spustily neviditelné závěsy. Všichni strnuli překvapením, jen Mo Ran zastavil svůj útočný pohyb a začal uhýbat šátrajícím větévkám.

Nabral dech, zastavil se s jednou rukou za zády a řekl: „Viděli jste to? Hora Huang chrání duchožrouty, brání tomu, aby je bylo možné snadno zabít. Věří ještě někdo tomu, že je pouhá náhoda, že se ten hmyz vyskytuje společně se šachovými kameny... To byl můj důkaz. Dále nemám, co říci.“

Téměř všichni začali horečnatě přemýšlet nad Mo Ranovými vývody.

Je to jen domněnka, nafouknutá, neuvěřitelná domněnka.

Ale nějak se nedaří v ní najít trhlinu.

Mo Ranův nápad je šílený, ale jeho slova zní pravdivě a neuhýbá pohledem.

Jako by znal každou Xu Shuanglinovu myšlenku a teď se je tu snaží o něčem přesvědčovat.

Nahání to až strach. I Chu Wanning se začal cítit nesvůj. Zamračil se a z dálky se zahleděl do Mo Ranovy pobledlé tváře. Srdce se mu rozbušilo. Něco se vynořilo z hlubin a odhalilo to své ostré tesáky.

A prokousalo se ven.

Jediný Xue Zhengyong uvažoval věčně. Nestaral se o to, jak Mo Ran mohl tak rychle přijít s tím divným nápadem na ovládnutí loutek. Myslel jen na jedinou věc. Podrbal si hlavu.

„Takže Xu Shuanglin tady vůbec není?!“

„Nemyslím, že by byl,“ řekl Mo Ran.

I myšlenky staršího Xuanjiho se ubíraly jinými cestami než u ostatních. Zachmuřil se: „Po cestě jsme pobili desetitisíce živých mrtvých, a i zde jich zbývají další desetitisíce. Kde by vzal tolik těl? Kdyby na nějakém místě náhle zahynulo velké množství lidí, nevzbudilo to pozornost deseti velkých sekt?“

Mo Ran si povzdechl: „Ale k tomu právě došlo. Zapomněl jste snad?“

„Kde zemřelo tolik lidí?“

Když viděl, že nikdo nechápe, Mo Ran vyslovil dvě slova.

„V Linyi.“

„To je nemožné!“

Znovu se s ním chtěl někdo přít.

„V Linyi byl požár. Byl to ničivý oheň rozpoutaný magií, a všechna tamější sídla byla spálena na popel. Jak mohla zůstat nějaká těla?“

„Protože tu ještě máme trhliny v prostoru. Kromě Xu Shuanglina musíme počítat s jeho společníkem, který umí otvírat trhliny v prostoru.“

Tentokrát nikdo nic nenamítal. Ne, že by tomu věřili, ale toto bylo směšné, naprosto směšné.

Po chvíli se ozval Jiang Xi: „To je první zapovězená technika, která je dávno ztracená...“

„První zapovězená technika se zabývá otevíráním průchodů v čase a prostoru, ne jenom v prostoru.“

„Bylo to několik tisíc lidí, a ne jenom Xu Shuanglin,“ řekl mrazivě Jiang Xi. „Jaké schopnosti by musel mít ten, kdo přemístil tisíce lidí na horu Huang předtím, než je pohltil oheň?“

„Vůdce sekty Jiangu, proč se na to nedokážete podívat z jiného úhlu? Mám pot, že ti lidé sem nebyli přemístěni živí, ale těsně předtím, než byli spáleni na popel. S pomocí takové teleportační techniky by se snadněji přemísťovali mrtví, než živí.“

Jiang Xi nesnášel, když mu jiní a zejména ti mladší radili, co si má myslet. Přivřel oči, ale než stačil promluvit, protože ho sevřela cizí bílá a štíhlá ruka.

Hua Binan se usmál a zadíval se na Mo Rana: „Učený mistře Mo, říkáte to s takovou jistotou, jako kdybyste to viděl na vlastní oči. Jaké máte důkazy?“

Mo Ran nečekal, že by se do věci mohl vložit zástupce léčitelů. Zaskočeně pronesl: „Nikdo neurčí lépe než mistr Hua, zda jsou ti mrtví spálení, nebo rozložení.“

Hua Binan se rozhlédl po ožvlých mrtvolách, které ležely na zemi s usekanýma rukama a nohama a nebyly schopné se zvednout. Pak se podíval zpátky na Mo Rana a bezvýrazně poznamenal: „I kdyby byli popálení, jak poznáte, že pocházejí z Linyi?“

Mo Ran na něj pevně upřel své černé oči: „Jen hádám. Pokud si mistr Hua myslí, že je to absurdní, pak jistě zná jiný způsob, jak Xu Shuanglin mohl na horu Huang dostat tisíce lidských těl, aniž si toho kdokoli povšiml.“

Hua Binan se usmál: „Já v černém umění nejsem zběhlý, takže nemohu ani hádat.“

Ta slova mudrce Hanlina všechny řala do živého.

Když Mo Ran začal vyprávět své domněnky o použití duchožroutů, mnoha lidem z toho šel mráz po zádech, vlasy se jim zježily, a do srdcí se jim vkradl strach.

Říká se, že každý vidí to, co je mu samotnému nejbližší.

Lidé tady nebyli žádní důvěřiví dobrácci a hned si všechno domysleli. Jak Mo Ran vůbec mohl dostat takový děsivý, ale přitom promyšlený nápad, a přitom mu to ani netrvalo dlouho?

Ne, samozřejmě že nemůže být Xu Shuanglinovým přísluhovačem. V takovém případě by své spekulace neodhaloval.

Ale neznamená to snad, že tento učený mistr Mo, známý široko daleko svou spravedlností, se ve skutečnosti zabývá černou magií, nebo ji přinejmenším důkladně studuje?

Závoj stažený přes Hua Binanův obličej se zatřepotal ve vánku. Hua Binanovy rty se vyklenuly v úsměvu: „Nakonec to vypadá tak, že pokud jde o hádání, co si Xu Shuanglin myslí, stěží se mohu rovnat učenému mistru Mo.“

Mo Ran se chtěl okamžitě ohradit, ale zjistil, že sám sebe bránit neumí a nedokáže ze sebe vypravit ani slovo.

Náhle uslyšel mrazivý hlas: „Učený mistře Huo, k čemu to přehnané pochlebování?“

„Ach,“ usmál se Hua Binan, „učení mistr Chu.“

Chu Wanning měl na sobě své obvyklé sněhobílé šaty, zářil na něj měsíc, a tvář měl jako z ledu: „Různí jedinci v rozdílných pozicích obvykle uvažují odlišně. Ti, kteří sedí na svých židlích vidí loutky na jevišti, ale ten, kdo se může dívat jen zezadu, vidí lidi s provázky. Učený mistře Huo, chápete, kam tím mířím?“

Hua Binan se znovu usmál a řekl: „Odpusťte mi mou pošetilost.“

„Mo Ran má vlastní rozum,“ řekl Chu Wanning chladně. „Je žákem z mé sekty a já vám nedovolím, abyste pokračoval v uvádění podobných náznaků.“

Z takové důvěry se Mo Ranovi sevřelo hrdlo. Sotva se mu povedlo zamumlat: „Mistře...“

Hua Binan se díval na Chu Wanninga, jako by chtěl něco dodat, ale nakonec neřekl nic a s úsměvem se vrátil mezi ostatní členy sekty Guyue'ye.

Jiang Xi neztratil tvář, ale udělal nadmíru ošklivý obličej.

Chladně poznamenal: „Ať už chceme probírat cokoli, můžeme si to vyříkat až dojdeme na vrcholek.“

Když všichni vystoupali na vrchol, zjistili, že je úplně prázdný. Byla tam jen gigantická energetická formace kouzla, z jejíhož středu nepřetržitě vystřelovaly rudé paprsky.

Když Mo Ran formaci uviděl, srdce mu znovu pokleslo a začaly ho studit špičky prstů.

Bylo to skutečně kouzlo rozděleného srdce... magické pole formace spojovalo běžné, nijak silné černé kameny umístěné v srdcích a brouky duchožrouty v plnohodnotné šachové kameny v šachové formaci Zhenlong.

Pán paláce Taxue se zamračil, pokusil se odhadnout velikost nezvyklé energetické formace a řekl: „Co je to za kouzlo? Nikdy jsem nic takového neviděl. Vůdce sekty Xue, vy máte víc zkušeností; už jste se někdy s něčím takovým setkal.“

Xue Zhengyong se přišel podívat blíž a zavrtěl hlavou: „Ne.“

Jiang Xi ho oči se zlověstně zatřpytily. Chvilí zkoumavě hleděl do středu formace a pak se jí opatrně dotknul. Jiang Xi podobným druhům magických formací rozuměl nejlépe. Zavřel oči a zůstal stát s nataženou rukou asi po dobu, než by dohořela kadidlová tyčinka. Pak ruku odtáhl a obrátil se k Mo Ranovi.

„Máte nějaké další nápady?“

Jeho slova všem prozradila, že Mo Ran měl pravdu!

„Ano,“ řekl váhavě Mo Ran.

„Pak mluvte.“

„Jak už jsem řekl, jsou tu ti brouci, jedni na jevišti a druzí v zákulisí. Výsledkem je, že Xu Shuanglin má právě tolik šachových kamenů, které poslouchají jeho rozkazy, kolik je mrtvol zde. Nicméně tam nebudou takové slabé oživlé mrtvoly, které by nedokázaly ublížit ani kuřeti. Obávám se, že to budou ostatky osob, které byly za života velmi mocnými kultivujícími.“

Ozval se překvapený Xue Meng: „Tak proto Xu Shuanglin zabil tolik obyčejných lidí? Aby snáze ovládal těla kultivujících?“

„Právě toho se obávám.“

Xue Meng se odvrátil a zadíval se na navršené hromady těl a jezera krve dole. Smrtelně zbledl. Těžko hádat, zda proto, že byl více znechucený, nebo více otřesený, nebo myslel na to jiné místo, kde se budou muset postavit stejnému množství mrtvých kultivujících.

Snad to bylo všechno dohromady. Zdálo se, že Xue Meng zakolísal.

Náhle někdo vykřikl: „Podívejte! Tam! Je tam nějaké tělo!“

Na vrcholku hory se nebylo možné nikam ukrýt. Byl tam je porost tvořený zakrslými křovisky, ale někdo s ostrým zrakem si všiml, že se tam něco bělá, něco jako šaty.

205. kapitola - Místře, stane se veliké neštěstí

Několik mužů se vypravilo propátrat křoviny. Ti také tu věc našli a přivlekli. Bylo to úplně ohořelé lidské tělo. Dalo se snadno uhodnout, že jej někdo musel vytáhnout z ohně. Z tváře zbyla jen vazká hmota, takže nešlo rozeznat její původní rysy.

Podle vzrůstu a stavby těla bylo možné odhadnout, že se jednalo o ženu. Pro to nasvědčoval i oděv; sněhobílé šaty, které oheň nijak nepoškodil.

Chu Wanning napřáhl ruku, zavřel oči a řekl: „Nevnímám žádné stopy šachového kamene Zhenlong.“

Někdo zabručel: „To je divné, Xu Shuanglin svými šachovými kameny pokryl celou horu. Znamená to, že tahle se mu ztratila?“

Někdo jiný se do toho musel vložit: „Myslíte, že to jediné tělo zapomněl na samém vrcholku hory?“

I Mo Ran se šel podívat, pečlivě si tělo ženy prohlížel, sklonil se k němu a zase se napřímil. Jako někdo, kdo byl ve svém minulém životě výborně obeznámený se šachovou formací Zhenlong, znal omezi této techniky. Proto ho zajímala totožnost mrtvé ženy, které tělo patřilo.

Sice už měl tušení, ale potřeboval nějaký důkaz.

A důkaz se brzy našel.

Mo Ran stáhl ze zuhelnatělého zápěstí opálený náramek, setřel z něj tmavě šedý nános a ukázaly se červené magické drahokamy.

Podal náramek Jiang Ximu a řekl: „Song Qiuotong.“

„... Proč si...“ Jiang Xi se zarazil a pak se podíval na náramek ve své dlani. „Poznáváte ten šperk?“

„Je to svatební dar, který jsem jí věnoval. Song Qiuotong byla potomkem Song Xingyiho. Klíčem k otevření hory Huang byl člen rodu motýlo-kostých, kteří si kdysi podrobili fénixího démona.“

Někdo se zeptal: „Xu Shuanglin tedy zabil Song Qiuotong a použil ji jako klíč odemčení bran hory Huang?“

Mo Ran zavrtěl hlavou a dlouho se mlčky díval do tváře Song Qiuotong. Nelitoval jí, měl ale smíšené pocity.

„Ne. Obávám se, když jí vzal na vrcholek hory, tak ještě žila.“

„Co tím myslíte?“

Než Mo Ran stačil odpovědět, vzal si slovo Jiang Xi. Snad si chtěl zachovat tvář, ale každopádně nechtěl, aby na tak složité otázky zase odpovídal někdo mladší a ocitl se ve středu pozornosti na místo něj. Řekl: „Dívka měla hoře Huang přikázat, aby se otevřela.“

Mo Ran se po něm úkosem podíval. Pomyslel si, že tak to bude nejlepší. Kdyby řekl hned všechno, jen stěží by se obhájil před podezřeními, která nad ním budou vznesena. Poodešel stranou a nechal všechno na Jiang Xim.

„Přikázat? Jak by slabá dívka jako Song Qiuotong mohla dávat příkazy?“

„Byla sice slabá, ale její předkové nemuseli být tak bezmocní. Fénixí démon z hory Huang poslechl jen ty, kteří pochází z krve toho, kdo jej kdysi zkrotil.“ Jiang Xi, který, jak se ukázalo, nebyl žádný hlupák, pokračoval: „Song Qiuotong byla jeho posledním potomkem.“

Muž zalupal po dechu: „Takže tím, kdo zkrotil zlého fénixího démona byl vznešený pán z rodu hostin motýlo-kosté krásy?“

„Správně.“

„To je něco neslychaného...“

„Ani já jsem o tom předtím neslyšel,“ odvětil Jiang Xi, „ale to není nic zvláštního. Zlé hory nemají žádný zvláštní účel, kromě toho, že jsou to střežená místa, a nikdo se nestará o to, jestli si je někdo přivlastní. Song Qiuotong přišla o domov a prodávali jí v dražbě jako nějakou věc. Pravděpodobně vůbec nevěděla o tom, že by mohla na hoře Huang najít útočiště... pravděpodobně ani nevěděla o tom, že její vlastní předkové porazili fénixího démona.“

„Takže... takže ji sem přivedl Xu Shuanglin?“

„Tak to zřejmě mohlo být,“ pokračoval Jiang Xi. „Když sektu Rufeng postihlo to veliké neštěstí, každý se snažil zachránit si vlastní život. Nikdo se nevrátil do hlavní síně, aby zjistil, co se stalo s tou ubohou ženou. Ten, kdo se jí ujal byl Xu Shuanglin anebo jeho společník.“

Xue Zhengyong opodál přikyvoval: „Když tedy ta neznámá osoba může otvírat trhliny v prostoru, pak také mohla Xu Shuanglina dopravit kamkoli jinam a přemístění Song Qiuotong pro ni muselo být hračkou. Můžeme tedy předpokládat, že ji vzal na horu Huang. Song Qiuotong se pokusila ze situace těžit. Když jí bylo podáno záchranné stéblo, jistě udělala vše, co po ní bylo požadováno. Ten člověk ji pouze musel dostat na horu Huang a udělit jí příkaz. Ona jistě neodmítla.“

„Ale proč k ovládnutí Song Qiuotong nepoužil šachový kámen?“

„Protože kouzlo fénixího démona by odhalilo skutečnou osobu, která rozkazuje. Hoře mohou poroučet jen živí, kteří jednájí ze své vůle.“

Všichni konečně začali přemýšlet.

Někdo vykřikl: „Tak co tu děláme?! Nechali jsme se oklamat a ocitli jsme se v zákulisí, na téhle ztracené hoře Huang. Duchožroutů se nezbavíme ... Tak co budeme dělat teď?“

Jiang Xi se zamračil, když slyšel zopakovat přirovnání o zákulisí loutkového divadla, které použil Mo Ran, ale řekl: „Budeme hledat jeviště, abychom zničili Xu Shuanglinovy loutky.“

„Učený mistře Mo,“ oslovil Jiang Xi Mo Rana.

Mo Ran dosud pozorně poslouchal s pažemi zkříženými na hrudi. Když uslyšel své jméno, trochu se polekal.

„Ano? Co je?“

Jiang Xi bezvýrazně pokračoval: „Učený mistr Mo to celé velmi důkladně rozebral. Proto bych se chtěl učeného mistra Mo zeptat, kde je ono jeviště a jak ho vlastně máme najít?“

„Zkuste a uvidíte?“

„Co máme zkusit?“

Mo Ran si odkašlal. V dlani mu zazářilo světlo. Objevila se vrbová haluzka.

„Tohle,“ řekl. „Jmenuje se Jianguí.“

Stejně jako Tianwen, i Jianguí uměl vyslyšet. Mohl vyslyšet lidi, démony, i duše zemřelých. Jediný rozdíl v takovém případě byl ten, že obvykle vyslyšející kladl otázky a vyslyšaný odpovídal. Tady by duše mluvila přímo k vyslyšejícímu.

Song Qitong byla mrtvá více než měsíc. Její duše dávno odešla, ale naštěstí byl na hoře dostatek energie jin a její tělo se proto nerozložilo.

Mo Ran zašeptal: „Jianguí, budeme se ptát.“

Viděl, jak vrbová větévka poslechla jeho příkaz; zavlála rudým světlem, prodloužila se a natřikrát se ovinula kolem těla Song Qitong.

Červené jiskry světla zapadly do hloubky Mo Ranových očí. Tiše se zeptal: „Přivedl vás sem Xu Shuanglin?“

Na spáleném obličejí Song Qitong se stěželo něco poznat, ale ani se nepohnula.

Někdo tiše zamumlal: „Nefunguje to?“

Mo Ran přimhouřil oči a znovu se zeptal: „Přivedl vás sem Xu Shuanglin?“

Nic.

„Zdá se, že učený mistr Mo je stále příliš nezkušený,“ ozval se Jiang Xi. „Proč to raději nepřenecháte svému mistrovi?“

Právě v ten okamžik se pohnul krk těla Song Qitong. Pohybovala se velmi pomalu a ztuhla, ale nade vši pochybnost zavrtěla hlavou.

„To nebyl Xu Shuanglin?“ zeptal se vyjevený Xue Zhengyong.

Mo Ran tu odpornou věc uchopil, a z meridiánů na jeho ruce do ní vstoupila energie. Pak se zeptal: „Viděla jste osobu, která vás sem přivedla?“

Znovu plynula chvíle ticha. Pak Song Qitong otevřela ústa, ale neodpověděla. Z jejích úst se prodral ven kluzký had, dopadl na zem a plazil se pryč.

Někteří žáci ze sekty Guyue'ye tvora poznali a rozkřičeli se: „Měla v žaludku hltacího hada!“

Hltací had, byl nebezpečný, ale ne jedovatý. Jeho šupiny měly magické vlastnosti a mohl žít v lidském žaludku i déle než dvacet let.

Jenže ten, kdo hada spolknul, byl schopen říkat pravdu jen jeho majiteli. Ostatním lidem vykládal jen lži nebo směsici pravdy a lží. Jinak se had v jeho těle probudil a roztrhal svému hostiteli vnitřnosti, hrdlo a jazyk.

Červené světlo pohaslo a tělo Song Qitong se roztřásl. Potřásala hlavou a z úst jí proudila krev. Vypadalo to, že její vnitřnosti byly roztrhány a přišla o jazyk...

Ta už nikdy nikomu pravdu neřekne.

Někdo navrhl: „Když nemůže mluvit, tak proč jí nenechat psát a potom si to přečíst?“

Když Mo Ran uviděl hltacího hada, pochopil, že osoba skrytá v pozadí toho všeho, je velice pečlivá a rozhodně to není někdo, s kým by si průměrný člověk dokázal poradit. Přesto vzal Song Qitong za ruce a pozorně si je prohlédl.

„Tak co?“ zeptal se Xue Zhengyong.

Mo Ran zavrtěl hlavou: „Někdo jí odstranil všechny kosti a přeřezal šlachy. Nemůže nic napsat.“

Zvedl se poryv větru. Listy porostu se rozševalily a zdálky se ozvalo vytí mrtvých. Padla na ně podivná tíseň. Ticho prolomil Ma Yun, pán usedlosti Taobao: „T-takže jediný klíč, co máme, je zlomený?“

Nikdo mu neodpověděl.

Jianguí se stáhl a tělo Song Qitong padlo na zem.

Z půdy vyrašily úponky, téměř něžně zahálily tělo a odnesly jej nazpět pod křoviny, jako by ji ty drobné keříčky mohly ochránit.

Předtím nerozuměl tomu, proč si Xu Shuanglin a ten druhý dávali takovou práci a jednoduše Song Qitong nezabili a nespálili a místo toho jí přeřezali šlachy na rukou a nacpali do ní hltacího hada. Když viděl ten výjev, pochopil...

Hora Huang sloužila rodu motýlo-kostých, ať živých nebo mrtvých. Dokud její tělo leží na hoře Huang, fénixí démon nedovolí, aby ho někdo spálil na popel.

Mo Ran se neubráníl vzpomínkám na svůj minulý život. Tehdy zemřel a o jeho tělo se nikdo nepostaral. Lehl si do rakve v hrobě, který pro sebe vykopal, ale to přece nemělo žádný smysl. Později na horu Sisheng museli přijít vojáci a bylo by divné, kdyby ho nerozsekali na kusy.

V minulém životě zemřel ještě horší smrtí než Song Qitutong. Neměl ani jedinou zelenou větvíčku, která by ho chránila.

Lidé kolem si šeptali, mluvili, mračili se na sebe a hádali, jak věc vyřešit. Někteří, jako Jiang Xi a Chu Wanning jen seděli se zavřenýma očima, ponoření hluboko ve svých myšlenkách.

Také Mo Ran zavřel oči a probíral se minulými událostmi. Ta neochvějná předvídavost se až příliš podobala postupům, které používal v minulém životě. Právě proto si Mo Ran začal myslet, že nebude nijak těžké uhodnout Xu Shuanglinovy myšlenky a činy.

Viděl před sebou Xu Shuanglina, jak bosý přechází po dvoře domu nazvaného Loučení se třemi životy. Xu Shuanglin přemýšlí a ptá se sám sebe: co budu dělat, když nebudu mít dost duchovní síly, abych ovládal těla kultivujících?

A pak dostal ten nápad.

Když použije kouzlo rozděleného srdce, bude muset zabít stejný počet obyčejných lidí. Na každého kultivujícího bude připadat jedno mrtvé tělo, jako jedna loutka na jednoho loutkáře.

Kde je nejbezpečnější místo, kde by se to dalo provést?

Čtyři zlé hory.

Co když nedokáže otevřít bariéru na hoře Huang?

Přinese si s sebou tělo Song Qitutong.

Zapadalo to do sebe. Mo Ranovy oči potemněly. Znovu se zamyslel.

Kde se vzaly mrtvoly obyčejných lidí?

Z Linyi, stráveného ničivým požárem.

Byly to všechno jen domněnky, ale všechno to do sebe zapadalo. Lesk v jeho očích zmatněl a zhasl. Měl pocit, že to on je Xu Shuanglin a Xu Shuanglin se stal jím. Stál na vrcholku hory Huang, rozhlížel se sem a tam, po oživilých mrtvolách, které se zmítaly jako vlnobití.

Pak se všechno začalo pomalu projasňovat, až došel k tomu hlavnímu.

Kdyby byl Xu Shuanglinem, kam by umístil jeviště pro loutkové představení, které tak pečlivě a s takovou námahou přichystal?

Kam by postavil své jeviště?

Kde by našel dostatek pozůstatků kultivujících?

Aby ho neobjevili, musí to být chráněné místo...

Sluneční paprsek rázem zahnal tmu.

Zašeptal: „Hra Jiao...“

Jiang Xi po něm zašilhal: „Cože?“

Mo Ran se zadíval na východ a jeho výraz se změnil. Náhle vypadal úplně zběsile: „Hrobka hrdinů! Jevištěm je Hrobka hrdinů na hoře Jiao! Během požáru v Linyi zahynuli většinou prostí lidé. Xu Shuanglin tak získal mnoho těl obyčejných lidí, ale ne těl kultivujících obdařenými mocnými duchovními silami! Musí to být Hrobka hrdinů!“

Jiang Xi nemohl mlčet: „To chcete tvrdit, že Xu Shuanglin chce oživit kosti předků sekty Rufeng, kteří byli po staletí pohřbíváni v hrobce hrdinů?“

Mo Ran už nechtěl ztrácet čas přením s ním. Tiše zaklel a rozběhl se ze srázu.

Xu Shuanglin je šílený! Hrobka hrdinů skrývá všechny vůdce sekty Rufeng, kteří stáli v jejím čele pokolení za pokolením, i pozůstatky zakladatele sekty. Kouzlem rozděleného srdce se dají ovládat průměrní kultivující, ale co tihle lidé?

Pokud Xu Shuanglinovi dojdou síly, kouzlo se mu vymkne z rukou, tito mocní mrtví se osvobodí a pak budou zabíjet všechno živé bez rozdílu.

To by byla katastrofa jen sotva menší, než otevření Nebeské pukliny!